

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Б., 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., III-ТИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. П. П.

при участието на секретаря М. К. П.
като разгледа докладваното от Н. П. П. Административно наказателно дело № 20221810200190 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 АПК вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по жалба на Г. Г. М., ЕГН: *****, против Заповед за задържане на лице рег. № 2463з-303/24.04.2022 г., издадена от М. П. П. – „мл. КР в група КП“ при РУ Б., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР по отношение на Г. Г. М. е наложена принудителна административна мярка "Задържане за срок до 24 часа".

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в противоречие с целта на закона. Претендира се отмяната ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. Г. М., редовно призован, се явява лично и с упълномощен защитник - адв. В. К. от АК Благоевград, който пледира за отмяна на оспорената заповед по съображенията в жалбата.

Ответникът – Полицейският орган в РУ Б. – М. П. П., редовно призован, не се явява. Депозирал е молба, в която заявява, че е служебно ангажиран и няма да се яви.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна и при спазване на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От изложеното в жалбата на Г. М. и от разпита на свид. Г.К. – майка на жалбоподателя, се установява, че на 24.04.2022 г., жалбоподателя е бил спрял от полицейски патрул за проверка на документи, след което полицаите са се опитали да го задържат, но той е избягал. Полицейските служители са посетили дома на жалбоподателя и са разговаряли с майка му – свид. К., като са я уведомили, че Г. М. следва да се яви в полицейското управление за връчване на призовка. Свид. К. заедно със сина си Г. М. посетили полицейското управление, където на М. била връчена призовка за явяване като свидетел по ДП № 54/2022 г. по описа на РУ Б., и бил задържан в арестното помещение.

Със заповед за задържане рег. № 2463з-303/24.04.2022 г., издадена от М. П. П. – младши КР в група КП при РУ Б., жалбоподателят Г. Г. М. бил задържан по реда на чл. 72 ЗМВР на 24.04.2022 г. в 19,45 часа и освободен на 24.04.2022 г. в 00,30 часа. В заповедта било посочено като основание за задържане разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и текстово изписване : „заподозрян в извършване на престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 НК, и във връзка с ДП № 54/2022 г. по описа на РУ Б..

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните писмени доказателства– преписката по издаване на заповед за задържане рег. № 2463з-303/24.04.2022 г., по описа на РУ Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Оспорената заповед за задържане представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли

е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, но и на всички основания по чл. 146 АПК, съдът намери, че жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, а именно от полицейски орган – М. П. П., заемащ длъжността „младши КР в група КП“ при РУ Б..

На следващо място съдът намери, че са спазени процедурните правила при издаване на атакуваната заповед. Издадена е в писмена форма /чл. 74, ал. 1 ЗДвП/ и видно от отбелязването в самата заповед на задържания са разяснени правата по чл. 72, ал. 3 - 6 ЗМВР и разпоредбата на чл. 73 НПК.

Задължителните реквизити на заповедта за задържане са уредени в чл. 74, ал. 2 ЗМВР. В случая в оспорената заповед са посочени името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното лице, както и правата му по чл. 72, ал. 3 - 6 ЗМВР. Съдът намира обаче, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон, тъй като не е посочено фактическото основание за задържане на лицето. Като правно основание за задържането на М. е посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а като фактически обстоятелства полицейският орган е посочил: „заподозрян в извършване на престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 НК, и във връзка с ДП № 54/2022 г. по описа на РУ Б.“.

При преглед на процесната заповед, обаче се установява, че не се съдържат каквито и да е конкретни фактически основания за издаването ѝ, липсва изложение на обстоятелствата обосновали задържането, съответно наложили ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето. В издадената заповед единствено се сочат номер на досъдебно производство и разпоредба от НК, но с това описание, не може да се приеме, че са изпълнени изискванията за изложение на конкретни обстоятелства за задържането, което отнесено към посоченото за това правно основание на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР

означава данни за съпричастност на задържаното лице към конкретно престъпно посегателство, чрез посочване най-малко на конкретни признаци на престъпление или в какво се е изразило деянието на лицето. В настоящия случай фактическите основания за задържането отразени в заповедта се свеждат до цитиране на номер на ДП и цифров текст от Наказателния кодекс, което съдържание само по себе си не носи каквато и да е допълнителна информация.

Действително съдебната практика, прилагайки разрешението, дадено с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, приема, че не съществува пречка мотивите за издаване на административния акт, в частност фактите дали основание за упражняването на конкретно правомощие да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт чрез изготвяне на други документи от органа издал акта, стига да се постигне целта, на изискването за мотивиране на административни актове, а именно да позволи на страните своевременно да се запознаят със съображенията, по които е издаден актът, и да организират защитата си срещу него, респективно да се извърши съдебен контрол върху тези съображения. В настоящия случай обаче такъв допълващ документ липсва, като той не се съдържа в административната преписка, не е бил представен на адресата на административния акт- жалбоподателя М., нито пък в рамките на настоящото производство по съдебно оспорване на действията на полицейския орган. С оглед изложеното съдът намира, че процесната заповед не отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, доколкото в нея не се съдържат фактическите основания за издаването ѝ, а от друга страна такива въобще липсват в административната преписка. В същото време, при липса на описание на фактическите основания за задържането е нарушено правото на задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за задържането си, залегнало както в чл. 5, § 2 от ЕКЗПЧ, така и в практиката на ЕСПЧ по въпросите относно законността на задържането.

С оглед на горното съдът намира, че при задържането на жалбоподателя Г. М. са допуснати нарушения на процедурата, които в съществена степен са ограничили възможността на задържаното лице да разбере причините за задържането си и своевременно да се защити срещу същото, което се явява достатъчно основание за определя на задържането като незаконно от

процедурна страна и отмяна на издадената заповед.

Наред с това липсата на данни какви са фактическите основания за издаване на заповедта, т. е. конкретните обстоятелства мотивирали задържането, прави невъзможен съдебния контрол за материална законосъобразност и целесъобразност на задържането, доколкото не може да бъде извършена преценка за правилно приложение на закона, нито пък за съразмерност на упражнената административна принуда. Включително и съгласно изричното тълкуване дадено в ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, единствено при наличието на мотиви "съдът, пред които актът е обжалван, ще разполагат с необходимата основа за по-правилно извършване на проверката на законосъобразността и правилността на обжалвания акт", при това същите следва да се изготвят от издалия акта орган, а не да се търсят в кориците на друго производство.

С оглед горепосоченото съдът намира, че задържането на Г. М. се явява незаконосъобразно, доколкото нито в издадената заповед, нито в друг документ са изложени фактически основания за задържането, които да позволят на съда да извърши контрол върху приложението на материалния закон или основателността на действията.

Така мотивиран съдът намира, че извършеното на 24.04.2022 г. задържане на Г. Г. М., се явява незаконосъобразно, а процесната заповед следва да бъде отменена.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на присъждане на съдебни разноскивъзнаграждение, заплатено на един адвокат, и заплатената държавна такса, за което е направено съответно искане. Съгласно приложения Договор за правна защита и съдействие от 20.09.2022 г., правна помощ е предоставена на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, като в същото време не е представена декларация за имуществено състояние на жалбоподателя, нито доказателства в тази насока, с оглед преценка дали действително същият е материално затруднен, поради което искането за осъждане на ответника за заплащане на адвокатски хонорар на адв. В. К. от АК Благоевград, не следва да бъде удовлетворено. Единствено в ползва на жалбоподателя следва да бъде присъдена сумата от 10 лева – държавна такса, за която има доказателства по делото, че е внесена.

Така мотивиран и на осн. чл. 72, ал. 4 ЗМВР, РС Б., НО, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за незаконно задържането на Г. Г. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Б., жк „С.“ бл. **, вх. *, ап. **, по Заповед за задържане на лице рег. № 2463з-303/24.04.2022 г., издадена от М. П. П., на длъжност „мл. КР в група КП“ при РУ Б., като **ОТМЕНЯ** същата.

ОСЪЖДА РУ Б., да заплати на Г. Г. М., ЕГН *****, сумата от 10 лева, съдебни разноси.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. В. К. от АК Благоевград, за присъждане на разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд София област, в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на страните - на жалбоподателя Г. Г. М. и на ответника - РУ Б..

Съдия при Районен съд – Б.: _____